

Pracovní dovolená

Petr Harmonika Soldát,

2. místo v Próze Trapsavec 2012

Stojím na mostě a koukám, jak se hluboko pode mnou leskne v černé hladině měsíc. Málokdy mám možnost se takhle v klidu pokochat. Co jsem se dal na podnikání, musím se dost otáčet, takže i teď, když mám vlastně dovolenou, čekám na obchodního partnera.

Ale jsem docela rád, že je ta schůzka právě tady. Než přijede, můžu si tu koukat na řeku a vzpomínat, jak jsme kousek dál proti proudu jezdili s klukama na osadu. Už ani nevím, jestli bych tam vůbec trefil. Nebyl jsem tam už víc jak dvacet let, od té doby, co se otevřely hranice, a já vzal čáru.

Ani tady u nás v Čechách se moc nevyskytují. Moje podnikatelské zájmy směřuju spíš směrem na západ, většinou raději až za oceán. Nějak se mi tady u nás podnikat nechce.

Z rozjímání mě vytrhnou světla auta, co se blíží k mostu. Konec vzpomínání, bude se pracovat.

Druhý den ráno mě budí telefon a z něj radostně hlaholí moje mladší sestřička. Šťastným hlasem mi oznamuje, jak jí ve firmě zrušili výpověď a jak naopak její šéf podal výpověď sám. A jak jim to všechno předčítal šéfův zástupce ze zprávy, kterou našel ráno u sebe v kanceláři, neboť dotyčný šéf, prý ze zdravotních důvodů, musel urychleně změnit podnebí.

Měl jsem radost, protože její hlas zněl o mnoho veseleji, než před týdnem, když mi celá ubrečená volala, jak si její šéf hraje na drsňáka a jak jí dává na výběr mezi svojí postelí a vyhazovem.

Když visel z mostu hlavou dolů a hluboko pod ním se na hladině leskl měsíc, nijak drsně už nepůsobil. S ústy přelepenými lepicí páskou vydával zvuky, ne zcela nepodobné těm, které předcházejí výrobě ovaru a celý se tak nějak nevladatelně třásl. Ještě, že díky své trempské průpravě z mládí, umím udělat pevný uzel.

Když jsem ho vytáhl zpátky nahoru, ještě rád mi podepsal sérii dokumentů, pak rychle nasedl do svého auta a v mžiku zmizel. Podle oděru, který za sebou zanechal, bude zřejmě potřebovat horkou sprchu a nové autopotahy.

Gratuluju sestřičce k úspěchu a slibuju, že se k nim přijedu podívat na vánoce. Netuší, že jsem si udělal tuhle malou dovolenou a zajel do Čech. Je přesvědčena, že jsem plně vytížen svou zasilatelskou firmou někde za velkou louží a že se sotva utrhnu na ty vánoce.

I když, já mám něco jako zasilatelskou firmu. Dělam něco jako poslička. Pořád vlastně něco vyřizuju. Vzkazy. Věci. Lidi.

Proto taky, až na tenhle případ, zásadně nepodnikám tady u nás. Nechci. Zásilka se musí doručit za všech okolností a nerad bych měl jako příjemce někoho z dávných kamarádů.

Ale tenhle případ, to vlastně ani zásilka nebyla. Mám dovolenou a v osobním volnu si můžu dělat, co jenom chci. Třeba i malinko pracovat.

Příště už se mi možná povede, že dovolená bude jenom dovolená. Bez čehokoliv, co by se podobalo práci.

Vezmu si bágel, sednu na vlak a pojedu hledat naši starou osadu. Když budu mít štěstí, třeba tam ještě stojí bouda.

A možná tam bude i hořet oheň.

Možná.

Doufám.